

andre Hensyn, der ere blevne tagne. Alle- rede i forrige Aarhundrede blev den gamle fjøbenhavnske Grundstat beregnet efter Værdien, i Forhold af Forhus til Baghus, i Forhold af Facadens Udstrækning til Gaden o. s. v., og dette Spor er man bleven ved at arbejde videre i med Hensyn til Købstadbestatningen, og vi ere blevne i det samme Spor, naar vi have søgt at udvide Købstadbestatningen ud paa Kommunerens Omraader, der hidtil have været betragtede som rene Landkommuner. Den Lov, vi gave i Fjor med Hensyn til Taarnby-Sundby Kommune, var stillet saaledes, at vi inddelte Grundenes Værdi i 3 Klasser, idet vi gik ud fra, at den almindelige Værdi skulde være den, at en Td. Land kostede 1200 Kr., altsaa behandles som den fineste Agerjord eller til Dels Havejord, og saa en Klasse, hvor Værdien blev sat til 2,400 Kr. — den var dengang forudsat benyttet som Forretningsplads eller Tømmerplads, hvad det nu var — og saa den egentlige Bygningsgrund, der var sat til 10,000 Kr. pr. Td. Land. Der kommer man altsaa ind paa en Værdiættelse af Beliggenheden, og det er egentlig den, som angiver Nytteværdien af den Slags Bygninger. Det er ikke dette vilkaarlig valgte Tal, som har faaet sit Udtryk i Assurancejumben, nej, det er hele Stillingen, og da der efterhaanden rundt omkring paa Landet dannes flere og flere Handelscentre om Jærnbanerne eller andre offentlige Anlæg, hvorved Værdierne forandres, og ogsaa Grundenes Værdi bliver en helt anden end ellers, vil jeg, skønt jeg ikke er Henry Georges's Tilhænger, dog fuldstændig indrømme det rigtige i det Georges'ske Princip, at er der noget, der er velegnet til at blive Grundlag for Bestatning til det offentlige, saa er det saadanne Værdier, som opstaa af Foranstaltninger, som Samfundet foretager. Det er ikke den, der bor ved en Jærnbanestation, hvem den stigende Indtægt, der hidrører fra et saadant Anlæg, tilkommer. Jeg skal ikke raade til at konfiskere nogen Ejendom, men det forekommer mig, at der er noget i, at Samfundet som saadant kan udpege den saaledes voksende Værdi til særlig Bestatning, og det er det Spor, hvori vi ere gaaede. Da vi stilte Taarnby Kommune fra Sundbyerne — jeg tror ikke, at det endnu er fuldstændig gennemført, men det er Meningen, at det skal ske — saa blev Taarnby fuldstændig betragtet som Landkommune, medens Sundbyerne vel ikke fik Købstadret, men med Hensyn til Bestatningen gik den ind under Købstadernes almindelige Skatteregler. Jeg tror, at der er Anledning til at gaa videre

ad denne Vej. Ville de lægge Mærke til, at Forslagsstillerne til de Forslag, der gaa i denne Retning, ere Repræsentanter for Eshjærg (Bluhme) og Mænd, der høre hjemme i Nordjylland, Søllerød eller Gentofte. Disse ærede Medlemmer bo i Kommuner, hvor de daglig have det Syn lige for deres Øjne, at Kommunen er i Færd med at gaa over fra at være en Landkommune til at blive en Købstadkommune med Hensyn til Ejendommens Beliggenhed. Lad os da blive i det Spor, hvori vi hidtil have været, og lad os saa tage Opgaven op efterhaanden, som den melder sig. Naar det ærede Medlem fra Grenaa (W. Dinesen) har flaget over, at man i hans Kommune snart er saaledes stillet, at Iste-Hartkornbesidderne tage Magten og sætte de andre fra Styret i Sogneraadet, saa er det et Bevis for, at den Kommune gaar over fra at være Landkommune til med sin Købstadbebyggelse at blive Købstadkommune. Vi have det samme Forhold ved Haslev, mellem Røge og Næstved, og ved Hammel i Jylland, og der vil efterhaanden blive flere og flere saadanne Steder; saa gælder det om at lægge Bestatningen helt om, ikke saaledes, at man vilkaarlig lægger den paa Assuranceværdien — noget Hensyn indrømmer jeg, at der kan tages dertil, men at Synspunktet fortrinsvis bliver det, at der skal tages Hensyn til Beliggenheden, thi det er den, der repræsenterer Nytteværdien, hvad enten der paa Grunden staa Bygninger eller ikke. Vilde man omfatte hele Landet med en gennemgribende Reform ved Omlægning af Skatter paa fast Ejendom, saa kunde jeg ogsaa tænke mig en Vej, ad hvilken vi kom bort baade fra Bygningskyld og fra Hartkornsskat, naar man nemlig gik over til en Ansættelse af Statteværdi, altsaa en Værdiættelse af alle faste Ejendomme, ligegyldig af hvilken Bestaffenhed, at man ansatte deres Værdi i Handel og Wandel, og at derefter Takstationen blev gentagen hvert femte eller tiende Aar. Det er muligt, at det er et Fremtidsmaal, som man en Gang vil naa til. Jeg giver nemlig det ærede Medlem fra Eshjærg Ret i, at det er urigtigt — og jeg tror særlig urigtigt fra Grundejernes Side — at ville opgive al Skat paa fast Ejendom, thi derved falder ogsaa den Fortrinnsindfyldelse i Samfundet, som Grundejerne naturlig have. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade tro, at det Spor, som anvises i de forskellige Forslag, der her ere fremme, betegner den Vej, ad hvilken Løsningen bør ske. Jeg raader til, at vi bør tage disse Spørgsmaal op, efterhaanden som de melde sig i større eller mindre Omfang, og saa under Reformarbejdet tage Hensyn